

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti sdělení žalovaného ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-6955-31/ ZM-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2025, č. j. 178 A 19/2024-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný žalobci dne 18. 11. 2024 k jeho oznámení ze dne 26. 1. 2023 podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, podle § 42g odst. 9 tohoto zákona sdělil, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nejsou splněny.

[2] Šlo o druhé sdělení žalovaného k témuž oznámení žalobce. První sdělení ze dne 10. 2. 2023, že pro změnu nejsou splněny podmínky stanovené zákonem, zrušil Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 24. 7. 2024, č. j. 16 A 11/2023-57. Uvedl, že pokud žalobce nejasně identifikoval budoucího zaměstnavatele, měl být vyzván k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 ve spojení s § 177 odst. 2 a § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Kasační stížnost žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2024, č. j. 10 Azs 173/2024-40, zamítl.

[3] Proti sdělení ze dne 18. 11. 2024 se žalobce znovu bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud shrnul, že při odstraňování vad podání na základě předchozího rozsudku vyšlo najevo, že žalobce v původním oznámení označil chybně nejen zaměstnavatele, ale též volné pracovní místo (č. 18 962 500 707 namísto č. 19 190 420 734). Oba údaje sice následně opravil, ale v případě chybného čísla pracovního místa se jednalo o vadu ze své podstaty neodstranitelnou, a tedy o nepřipustnou změnu obsahu podání.

[5] Pokud má na základě oznámení dojít ke změně zaměstnavatele, musí se jednat o nabídku zaměstnání, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Původně uvedené pracovní místo č. 18 962 500 707 bylo evidováno k jinému zaměstnavateli a bylo obsazené. Údaj o pracovním místě byl od počátku nesprávný a oznámení žalobce trpělo v tomto ohledu zásadní, neodstranitelnou vadou, takže ve smyslu § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců nemohlo vyvolat zákonem předvídané účinky. Žalobce neoznačil správně nejen číslo pracovního místa, ale ani druh práce, který měl u zaměstnavatele vykonávat. Nově oznámené pracovní místo č. 19 190 420 734 není stejnou pracovní pozicí u jiného zaměstnavatele, jak se žalobce mylně domníval, ale odlišným pracovním místem. Nejedná se o pouhé formální odlišení číselným údajem. V obou případech se sice jedná o profesi „dělníci v oblasti výstavby budov“ klasifikovanou jako „dělníci v oblasti výstavby a údržby budov“, avšak popis vlastností volného pracovního místa se liší, a to mimo jiné popisem směn (nepřetržitý vs. jednosměnný provoz), dobou zaměstnání (od 1. 7. 2020 vs. od 1. 1. 2024) a mzdovým rozpětím.

[6] K námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobcova života krajský soud uvedl, že žalovaný sice měl tuto otázku posoudit, sdělení žalovaného však neřeší statusové otázky ani žalobcovu povinnost opustit území ČR. Pochybení žalovaného tedy není natolik závažné, aby mělo vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu se žalobce (stěžovatel) bránil kasační stížností.

[8] Dle stěžovatele se žalovaný i krajský soud odchýlili od závazného právního názoru krajského soudu vyjádřeného v rozsudcích č. j. 16 A 11/2023-57 a č. j. 10 Azs 173/2024-40, podle nichž vada nesrozumitelnosti a vnitřní rozpornosti smlouvy byla odstranitelnou vadou a stěžovateli mělo být umožněno doložit (novou) bezvadnou smlouvu. Žalovaný i krajský soud v nyní napadeném rozsudku však vadu posoudili jako neodstranitelnou. Žalovaný i krajský soud nedostatečně odůvodnili závěr, že stěžovatel nesplnil podmínky pro změnu zaměstnavatele.

[9] Dále stěžovatel namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Krajský soud důsledky rozhodnutí bagatelizoval a žalobu nesprávně zamítl. Žalovanému muselo být ze spisu zřejmé, že stěžovatel pobývá v ČR od roku 2019. Během té doby si v ČR vybudoval zázemí a vazby. Negativní sdělení žalovaného vyvolává u stěžovatele závažné nepříznivé následky.

pokračování

[10] Žalovaný dle stěžovatele nesprávně vyložil, že podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců vadné oznámení nemůže vyvolat zákonem předvídané účinky. Stěžovatel je přesvědčen, že mu mělo být umožněno vady účinně odstranit a žalovaný měl poté vydat kladné sdělení. Stěžovatel si je vědom významu referenčního čísla. Nejasnost a nesrozumitelnost identifikačních údajů zaměstnavatele však způsobila rovněž nejasnost a nesrozumitelnost údaje o pracovním místě. Obě pracovní místa byla fakticky totožná, rozlišení mezi těmito dvěma pozicemi nemohlo mít reálný význam. Stěžovatel poukázal na judikaturu, podle níž mají být právní normy vykládány s ohledem na jejich účel a s ohledem na ochranu základních práv a svobod.

[11] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, zrušil též rozhodnutí žalovaného a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[12] **Žalovaný** ve vyjádření uvedl, že stěžovatel učinil změnu podání ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Není možné, aby byl dodatečně měněn obsah podání, když zákonné podmínky musí být naplněny již při jeho doručení správnímu orgánu. Vyplyvá to z § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, podle nějž se na oznámení, které nesplňuje podmínky dle odst. 7 a 8 hledí, jako by nebylo učiněno. Místo č. 18 962 500 707 není v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty vedeno jako volné pracovní místo a nebylo ani v době doručení oznámení. Nebyla tak naplněna nejdůležitější podmínka oznámení změny dle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců.

[13] Dále žalovaný uvedl, že nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život není na první pohled zřejmá a stěžovatel ji netvrdil ani neprokazoval. Žalovaný tak neměl povinnost se touto otázkou zabývat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posuzoval přijatelnost kasační stížnosti, neboť se jedná o věc, kterou u krajského soudu rozhoduje specializovaný samosoudce. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je namístě ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s. ř. s.“). Naplnění zákonného hlediska *přesah vlastních zájmů* lze shledat v případě „rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Kasační stížnost je přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) soud shledá potřebu učinit judikaturní odklon od dosavadní judikatury; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[15] Takovým pochybením krajského soudu může být i nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Nepřezkoumatelnost je ovšem třeba vykládat jako nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat, nikoli jako subjektivní nespokojenost s rozhodnutím či jeho důvody (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, rozsudky NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Ads 260/2022-24, ze dne 27. 1. 2023, č. j. 6 Afs 337/2021-40, a mnoho dalších).

Nepřezkoumatelnost v tomto smyslu však Nejvyšší správní soud u rozsudku krajského soudu ani u rozhodnutí žalovaného neshledal. Žalovaný i krajský soud dostatečně odůvodnili svůj závěr, že uvedení jiného pracovního místa stěžovatelem nelze vnímat jako odstranění vady oznámení, nýbrž jde o změnu obsahu oznámení, která je však nepřípustná.

[16] Nutnost respektovat závazný právní názor vyslovený správním soudem ve zrušujícím rozsudku plyne z ústavních zásad, explicitní zákonné dikce i konstantní judikatury správních soudů. Nerespektování závazného právního názoru má bez dalšího za následek zrušení nového rozhodnutí pro nezákonnost (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 As 305/2017-57). Krajský soud však v přechozím rozsudku č. j. 16 A 11/2023-57 posuzoval odstranitelnost vady spočívající v nejasnosti, se kterou společností (jako zaměstnavatelem) byla uzavřena předložená smlouva. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku č. j. 10 Azs 173/2024-40 aproboval posouzení právě této otázky. Správní soudy tak nezavázaly žalovaného, aby stěžovateli umožnil změnit identifikaci pracovního místa, k němuž bylo oznámení změny vázáno.

[17] Judikatura Nejvyššího správního soudu již dříve dovodila, že Ministerstvo vnitra je povinno při postupu v souvislosti s oznámením změny zaměstnavatele dle § 42g zákona o pobytu cizinců využít § 37 odst. 3 správního řádu, vyzvat žadatele k odstranění nedostatků oznámení o změně zaměstnavatele a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34). Tento postup má být dle judikatury aplikován v případě rozporu mezi údajem v tiskopisu a údajem v pracovní smlouvě, tedy v případě rozporu mezi obsahem oznámení a jeho přílohami, neboť v takovém případě jde o zjevný nesoulad informací, který může být zhojen. Takovým nesouladem byl v nynějším případě rozpor v označení zaměstnavatele v samotném oznámení a v přiložené smlouvě.

[18] Nejvyšší správní soud však již také v návaznosti na závěry rozsudku č. j. 4 Azs 124/2023-34 konstatoval, že postup dle § 37 odst. 3 správního řádu není možné aplikovat v případě nesprávně uvedeného pracovního místa. Ministerstvo je povinno oznamovateli pomoci odstranit nedostatky, případně ho vyzvat k jejich odstranění v přiměřené lhůtě, jestliže oznámení o změně zaměstnavatele neobsahuje veškeré náležitosti předpokládané zákonem nebo trpí-li jinými odstranitelnými vadami. K vadám (potenciálně) odstranitelným však existuje i jejich protipól v podobě vad neodstranitelných. Nejvyšší správní soud již přitom potvrdil, že právě o takovou neodstranitelnou vadu se jedná v případě nesprávného uvedení pracovního místa (srov. usnesení NSS ze dne 12. 2. 2025, č. j. 10 Azs 233/2024-43).

[19] Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá povinnost správního orgánu vypořádat se s námitkou nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním typu řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona výslovně vyžaduje (srov. např. rozsudky ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, a mnoho dalších). Přiměřenost je nutno posoudit vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí, a to i v procesních rozhodnutích (rozsudek rozšířeného senátu NSS 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65).

[20] Hloubka, intenzita a kvalita posouzení dopadů rozhodnutí správním orgánem je ovšem do značné míry závislá na tom, jak konkrétní skutečnosti, které by mohly nepříznivě

pokračování

a vážný dopad způsobovat, cizinec tvrdil a jaké k prokázání těchto skutečností navrhoval důkazy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Azs 450/2019-31, nebo ze dne 12. 12. 2019 č. j. 10 Azs 310/2019-32). V projednávaném případě stěžovatel žalovanému nepředestřel žádné konkrétní okolnosti. V podání ze dne 16. 9. 2024 pouze obecně konstatoval nepřiměřenost zásahu do svého práva na respektování soukromého a rodinného života, okolnosti svého rodinného a soukromého života však nijak nerozvedl. Neobstojí ani tvrzení stěžovatele, že okolnosti zakládající nepřiměřenost zásahu do jeho práva na respektování rodinného a soukromého života byly zřejmé ze spisu. Skutečnost, že stěžovatel na území ČR několik let pobýval, sama o sobě neznámá, že si zde vytvořil natolik intenzivní sociální či rodinné vazby, které by odůvodnily závěr o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného do stěžovatelova práva na respektování rodinného a soukromého života.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jeho jednotná judikatura poskytuje odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti. Krajský soud v napadeném rozsudku výklady obsažené v relevantní judikatuře následoval. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[23] Nejvyšší správní soud kasační stížnost sice odmítl, na což v rovině náhrady nákladů řízení obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., avšak k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného přezkumu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). O náhradě nákladů řízení proto Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu